

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΝΟΥΒΕΛΑ

Η Σμυρνιά του καταυλισμού

(Περίληψη προηγούμενου)

Μετά την σχετική έρευνα του δικηγορικού γραφείου για τον Μανώλη, ο οποίος βρέθηκε από κάθε άποψη καθαρός με λευκό ποινικό μητρώο, ο Αλέξανδρος, αποφασίζει με τον δικηγόρο του, να επισκεφθούν την ταβέρνα του Μανώλη μόνο οι δυο τους στην αρχή, χωρίς φυσικά να αποκαλύψουν τις προθέσεις τους.

Προχώρησαν ακόμη στην σκέψη να ντυθούν με φτωχικά ρούχα για

να μη κινήσουν την προσοχή των πελατών και να αναρωτηθούν «τι γυρεύουν δύο καλοντυμένοι κύριοι στο φτωχικό τους στέκι». Ήταν το πρώτο ξεκίνημα για την ευτυχία της μητέρας του της Ιουλίας. Πώς να είναι άραγε αυτός ο Μανώλης που τόσο αγάπησε η μάνα του.

Ας δούμε την συνέχεια της ιστορίας.

Ο δικηγόρος φρόντισε και βρήκε την κατάλληλη ενδυμασία για τους δύο τους που δεν πρόδιδε την κοινωνική τους ταυτότητα.

Φόρεσαν από ένα πουκάμισο, ένα σακάκι και ένα παντελόνι αρκετά παλιό, που έπειθαν οποιοδήποτε τους έβλεπε, και δεν τους γνώριζε φυσικά, ότι πρόκειται για δύο φτωχούς μεροκαματιάρηδες.

Φόρεσαν και δύο τραγιάσκες που σκέπαζαν σχεδόν το πρόσωπό τους. Τους άφησε ο οδηγός σε κάποια απόσταση και προχώρησαν στην ταβέρνα περπατητοί.

Βρήκαν ένα τραπεζάκι στο βάθος στην γωνιά και έκατοσαν με φόντο την ορχήστρα που αποτελείτο από ένα γέρο μουσικό με το βιολί του, που εκείνη την στιγμή το δοκίμαζε με τα αδύναμα χέρια του.

Δίπλα του στεκόταν ένας νεότερος άνδρας που δοκίμαζε και αυτός τις χορδές της κιθάρας.

Όλα έδειχναν πως εκείνος ο άνδρας ήταν ο Μανώλης. Ψηλός με ωραία εμφάνιση, πλούσια γκριζα μαλλιά, λιγνό κορμί, έντονα ανδρικό χαρακτηριστικό πρόσωπο, έδινε αμέσως την εντύπωση για καλλιτέχνη, μάλλον ζωγράφο ή γλύπτη, παρά τραγουδιστή.

Η ταβέρνα ήταν σχεδόν γεμάτη. Μερικά τραπεζάκια παρέμειναν ακόμη άδεια, που με τον ερχομό και άλλων πελατών κρατήθηκαν και εκείνα.

Δίπλα τους σε ένα μοναχικό τραπέζι έκατσε ένας μέσης ηλικίας άνδρας, αρκετά καταβεβλημένος, προφανώς από την σκληρή δουλειά στο λιμάνι. Σε αντίθεση με την γενική κουρασμένη εμφάνισή του στο πρόσωπο κρατούσε κάποιο χαμόγελο.

Με αυτό το χαμόγελο αποτάθηκε στους καινούργιους πελάτες ρωτώντας τους:

- Γεια σας. Πρώτη φορά έρχεσθε; Δεν σας έχω ξαναδεί. Διότι εγώ είμαι τακτικός, Κάθε βράδυ εδώ είμαι.

- Ναι πρώτη φορά ερχόμαστε απάντησε ο δικηγόρος. Είμαστε περαστικοί και είπαμε με τον γιό μου, να μπούμε μέσα για ένα ποτό.

Το χαμόγελο του άλλου συνεχίστηκε ρωτώντας τον δικηγόρο:

- Δεν φαντάζομαι να δουλεύετε στο λιμάνι.

- Πως το ξέρεις; Ρώτησε ο Αλέξανδρος αυτή την φορά.

- Μα είδα τα χέρια σας και τα νύχια σας. Μαλακά καθαρά. Που δουλεύετε; Ρώτησε ο άλλος όλος περιέργεια.

- Εγώ δεν δουλεύω. Είμαι φοιτητής σπουδάζω δάσκαλος. Ο πατέρας μου δουλεύει νυχτοφύλακας.

- Τώρα κατάλαβα είπε ο μέχρι στιγμής άγνωστος. Τόσο καθαρά και μαλακά χέρια.

Τράβηξε την καρέκλα του πιο κοντά τους και τους συστήθηκε:

- Ιάκωβος γέννημα και θρέμμα του

λιμανιού. Δεν ξέρω άλλη περιοχή ή άλλο κόσμο εκτός από το συνάφι μου τους λιμενεργάτες.

Του συστήθηκαν και εκείνοι οι υποτιθέμενοι πατέρας και γιός, αναφέροντας φυσικά ψεύτικα ονόματα.

- Έλα κάτσε στο τραπέζι μας του είπε ο Αλέξανδρος, να σε κεράσουμε ένα ποτό.

- Μάλλον εγώ πρέπει να σας κεράσω αφού έρχεσθε πρώτη φορά στην ταβέρνα.

- Όχι του απάντησε ο δικηγόρος. Εμείς είμαστε δύο εσύ είσαι ένας.

Ο Ιάκωβος, χωρίς δεύτερη κουβέντα, σπκώθηκε και κάθισε στο τραπέζι τους.

Σε λίγο ήρθε κοντά τους η Χριστίνα, η αδελφή του Μανώλη, που βοηθούσε στο μαγαζί ως σερβιτόρα.

Είχε και αυτή την ψηλή κορμοστασιά του αδελφού της. Διαπρούσε την δική της φρεσκάδα και ομορφιά παρόλο που δεν ήταν πιά τόσο νέα.

- Καλησπέρα σας τους είπε όταν πλη-

σίασε το τραπέζι τους. Έχουμε σήμερα ωραία γεμιστά.

- Φέρε μας τρεις μερίδες και μια καράφα κρασί, παράγγειλε ο Αλέξανδρος.

Όταν απομακρύνθηκε η Χριστίνα, ο Ιάκωβος χαμηλόφωνα ψιθύρισε σχεδόν για να μην ακουστεί:

- Αδέλφια είναι με τον τραγουδιστή. Άτυχοι και οι δυο τους δεν παντρεύτηκαν. Καθένας τους, έχει την δική του πονεμένη ιστορία. Μένουν στο διπλανό σπίτι. Η Χριστίνα μαγειρεύει υπέροχα. Τώρα που θα έρθουν τα γεμιστά θα μου πείτε ότι έχω δίκαιο.

Όμως δεν έπρεπε να διατάξετε τρεις μερίδες φαγητού. Υπάρχουν και φτηνοί μεζέδες, αγγουράκι, ντομάτα, ελιές, μαρούλι καρότο και τέτοια πολύ φτηνά.

- Επειδή πεινάσαμε σκέφθηκα να φάμε κάτι, δικαιολογήθηκε ο Αλέξανδρος.

- Μα θα τα πληρώσει ο πατέρας σου. Μεροκαματιάρης είναι, πρόσθεσε ο Ιάκωβος, είναι κρίμα.

- Δεν πειράζει επενέβη ο δικηγόρος. Να δοκιμάσουμε και το φαγητό της Χριστίνας, πρόσθεσε.

- Ας μιλήσουμε για κάτι άλλο βιάστηκε να διακόψει την κουβέντα ο Αλέξανδρος.

- Σαν τι να πούμε δηλαδή ρώτησε απορημένα ο Ιάκωβος.

- Για την ζωή, για την φτώχεια για τον τραγουδιστή.

Του άρεσε του Ιάκωβου η πρόταση του Αλέξανδρου.

- Ναι. Θα σας πω ιστορίες της καμένης της Χριστίνας και του αδελφού της του Μανώλη.

Σιωπή όμως τώρα, πρόσθεσε πιο σιγά, γιατί έρχεται η Χριστίνα με τα γεμιστά.

(Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη)

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Εφημερίδα

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Τώρα και στο facebook

